

»Čestitam, čestitam!« in iztegnila mu je že roko nasproti, pa jo takoj zopet odtegnila in stekla iz sobe; v svoji spalnici se je pa zopet razjokala in zopet mislila na osveto.

* * *

Počasi, počasi se je privadila misli, da je on zaročen z drugo — človek se navadi vsega, če se hoče — in da jo popelje na svoj dom k sebi. Pričela je zopet občevati z njim, kakor poprej, a ne da bi prezirala druge, kakor prej. — In ko je pripeljal svojo ženo, je postala Lucija njena najboljša znanka; hodili sta vedno in povsod skupaj. Vabili so jo večkrat na kosilo, napravljali skupaj izlete, in Lucija ni iskala, kako bi se osvetila in ujela njega; ozirala se je bolj pridno po drugih, in imela je še mnogo, mnogo takih ur v svoji samoti, kakor ono noč, ko je zvedela, da je Rejec zaročen. Sčasoma se je tako privadila prevaram, da se ji ni niti čitalo, ni najmanje poznalo na njenem obrazu to, kar je bilo v njenem srcu.

LISTEK.

† NADVOJVODA KAROL LUDOVIK.

Že zopet nam je zabeležiti prebridko izgubo, ki je zadela presvetlo vladarsko rodbino: dne 19. m. m. je preminil blagi nadvojvoda Karol Ludovik, brat našega presvetlega vladarja in presumptivni prestolonaslednik.

„Zvon“, mesečnik, bi pač opravljal nalogo „post festum“, ko bi hotel naštevati vrline, po katerih se je odlikoval pokojni nadvojvoda, zasluge, ki si jih je pridobil na raznih popriščih; pač pa nam pristaja poudarjati eno odlično svojstvo pokojnikovo: njegovo izredno zanimanje za znanost in umetnost, industrijo in obrtnost, in mnogi izmed naših čitateljev gotovo še pomnijo, da je bil baš nadvojvoda Karol Ludovik protektor svetovne razstave dunajske l. 1873., za katero si je pridobil velikih zaslug.

Letošnjo zimo je nadvojvoda potoval v Egipt, posetit ondu se zdravečega nadvojvodo Franč. Ferdinanda Estenskega, svojega sina, iz Egipta pa v Jeruzalem in Damask. A tu si je naklonil kal bolezni, ki ga je prerano položila na mrtvaški oder.

Kruti so udarci, ki so zapored, v kratkih presledkih zadeli presvetlo našo vladarsko obitelj; ako ji more sploh kaj olajšati te udarce, zadane od nemile usode, to je gotovo zavest, da trpko žalovanje presvetle rodovine vzbuja iskreno sotogovanje v srcih zvestih podanikov, in smatrali smo za sveto dolžnost, da damo tudi mi splošnemu sožalju s temi vrsticami skromen izraz.